

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 96.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771789879472/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

Wer schwatz über Emilie? nein ihre Muhme, die Justizräthinn.

Vilhelm lo og forklarede Capitainen, hvem Felix mente Tegningen forestillede. Han fandt det saare morsomt, og lo saa Vinduerne klirrede. Felix vidskede ærgerlig sin Tegning ud igjen; men var endelig ikke i saa slet Humeur, at han jo efter kort Tids Forløb kunde gjøre sine Venner Selskab, og under megen Munterhed og Snakken Tydsk fik de deres Overtøi paa og besluttede at vende hjem ad.

Da de vare paa Gaden, erindrede Capitainen pludselig en meget mærkelig Historie, der for en halv Snees Aar siden var forefaldet med en Malkepige paa hans Gods, der fik Trillinger, og efter at have recreeret sine Tilhørere med denne samt forskjellige interessante Notiser angaaende Hesteopdrætning, hvortil han syntes Fortællingen gav fortrinlig Anledning, fremkom han uventet med et Forslag, at flytte Skildte, en Beskæftigelse, som i hans Ungdom blev anset for meget hensigtsmæssig paa den Tid af Døgnet. Han maatte imidlertid tage sin Proposition tilbage paa Grund af de uoverstigelige Vanskeligheder, som Industriens Opsving og navnlig Nutidens kolossale Skildte stille i Veien for denne ellers angenemme Tidsfordriv; men pludselig fik han en ubetvingelig Lyst til at slaae Vinduer ind.

Die Fenster sollen eingeschlagen werden, sein, müssen.

Det var ikke Vilhelm muligt at faae ham til at opgive denne Plan, især da Felix understøttede den, og syntes meget henrykt ved Tanken om alt det Spectakel og alle de Vægttere, som Udførelsen upaatvivlelig vilde fremkalde. Imidlertid lykkedes det ham at faae Capitainen til at fortælle, hvorledes det var gaaet ved en lignende Leilighed, og da denne Historie, foruden at den var meget lang, tillige straaled i Capitainens Erindring som noget uendeligt morsomt, fik han et Anfald af sin homeriske Latter, der endte i en voldsom Hosten; og under Fortællen, Latter og Hosten gik Veien indtil Gammeltorv, hvor Capitainen tidligere havde sagt at hans Søn boede. Men nu indtraf her det vanskelige Tilfælde, at udfinde i hvilket Huus det var; thi al den Underretning Capitainen kunde give, bestod i, at det skulde være ligeoverfor Springvandet. De gik derfor rundt om Torvet; men med Undtagelse af Raadhuset, som Capitainen godt kjendte, syntes han, at alle de andre Huse saae ud som det, de søgte, og at der var ligemeget Rimelighed for at hans Søn kunde boe i det ene som i det andet. Til sidst bandede han under en hjertelig Latter paa, at han ikke med fuld-